

РЕШЕНИЕ

№ 2105

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **12505** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на К. Р. С., подадена чрез адв.А. – САК, срещу Заповед рег.№ 229з-499/09.10.2019г. на началника на 05 РУ на СДВР, с която на основание чл.204, т.4, чл.197, ал.1, т.3, чл.194, ал.2, т.1, предл.2-ро, алт.последна и чл.200, ал.1, т.11, предл.2-ро ЗМВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. В заповедта ДНО не мотивирал състава на нарушението, сочените твърдения били общи и формално изложени, не ставало ясно за какви конкретно действия или бездействия е ангажирана дисциплинарната отговорност на служителя, за едно и също нарушение били наказани трима служители като ДНО не преценил какви са били действията на всеки един от тях поотделно предвид това, че дисциплинарната отговорност е лична. По този начин намира, че не е дадена конкретизация на нарушението, не са посочени обстоятелствата, при които е извършено. Освен това намира, че в случая не се касае за нарушение на служебната дисциплина по чл.194, ал.1, т.1 ЗМВР във формата на неизпълнение на заповед на началника на 05 РУ на СДВР, а на неизпълнение на служебни задължения – чл.194,

ал.2, т.2 ЗМВР. Извършената неправилна квалификация на нарушението сочи, че е самостоятелно основание за отмяната на оспорената заповед.

Като нарушения на материалния закон оспорващият сочи неспазването на установената от чл.210, ал.1 ЗМВР форма на административния акт; липсата на мотиви относно формата на вината; непосочването на вредите, които са настъпили от поведението на служителя, възприето като дисциплинарно нарушение, съответно неправилно била приложена разпоредбата на чл.206, ал.2 ЗМВР.

В съдебно заседание поддържа изложеното в жалбата и направеното с нея искане лично и чрез адв.А., която счита, че нарушението не е доказано от субективна страна. Претендира присъждането на направените по производството разноси по представен списък.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.П. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а оспорената заповед намира за правилна и законосъобразна. Сочил, че в хода на дисциплинарното производство са спазени административнопроизводствените правила, спазени били и сроковете по чл.195 ЗМВР. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерността на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните и от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят към датата на налагане на дисциплинарното наказание, заема длъжността младши инспектор в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ на СДВР.

Съгласно ежедневна ведомост за разстановка на силите и средствата за 22.06.2019г. от 19,00 часа до 07,00 часа жалбоподателят е бил наряд като АП 44 от 19,00 часа до 07,00 часа.

По повод заявление от А. Я. И., че на 23.06.2019г. около 12,00 часа пред сградата на 05 РУ униформен служител е упражнил срещу него вербална агресия, наричайки го с обидни думи, е извършена проверка, резултатите от която са обективирани в справка рег.№ 229р-19325/09.09.2019г.

При проверката са снети обяснения и сведения от наказанния служител, Д. Д. Д. и В. Н. С.. Изискани са също така записите от камерите за видеонаблюдение към вътрешния двор на сградата, вход/изход от паркинга, както и обособения паркинг пред сградата. При преглед на видеозаписите от посочения ден, е опровергано твърдението на заявителя, че жалбоподателят е участвал в пререкание с гражданин пред изхода на служебния паркинг. Снето е сведение и от свидетеля на описания в заявлението инцидент – В. К. И., което също не потвърждава тези твърдения.

Според обясненията на жалбоподателя, дадени в хода на дисциплинарното производство, той и колегите му Д. Д. и В. С. са останали в сградата на РУ, за да си попълнят месечните индивидуални резултати. Последните потвърждават написаното от него в дадените от тях писмени сведения по случая.

Според сведението, дадено от ПИ В. П. Б. - оперативен дежурен в група ОДЧ

при 05 РУ, дежурен на 23.06.2019г. от 08,00 часа до 08,00 часа на следващия ден, около 07,30 часа, идвайки на работа видял служители от нощната смяна – С., Д. и С., които попълвали документи в стаята за отвод. Не забелязал да се извършват нередни действия, след което заел мястото си в ОДЧ. Б. не разбрал за оставането им в РУ след определеното работно време и не разбрал кога са напуснали сградата на РУ.

Въз основа на събраните в хода на проверката материали е изготвена посочената по-горе справка рег.№ 229р-19325/09.09.2019г. Видно от справката, проверяващите са направили извод, че не са налице достатъчно данни, които да потвърдят изнесеното в заявление с вх.№ 229000-11828/24.06.2019г., подадено от А. Я. И. – не са потвърдени твърденията за отправени обидни изрази и квалификации към И., показанията на единствения свидетел, различен от служители на 05 РУ СДВР, са противоречиви, видеозаписът не потвърждава твърдението, че служителят, който го е обидил, е с бутилка алкохол в ръка, не са събрани и достатъчно данни, потвърждаващи твърдението, че служителите са били употребили алкохол преди инцидента.

Установеното, че служителите В. Н. С., Д. Д. Д. и К. Р. С. от група ООР са останали в сградата на районното управление до 12,30 часа без да информират и без да поискат разрешение от съответния началник /в случая ПИ В. Б. – оперативен дежурен в ОДЧ в 05 РУ СДВР/, е възприето като извършено в нарушение на т.1.1. от Заповед № 229з-160/21.03.2019г. на началника на 05 РУ за организация на контрола и вътрешния ред в сградата на 05 РУ СДВР и квалифицирано като дисциплинарно нарушение, съгласно чл.194, ал.2, т.1 ЗМВР, за което съгласно чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР във вр. с чл.197, ал.1, т.3 ЗМВР, се налага дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година. Предвид това е предложено на началника на 05 РУ СДВР спрямо служителите да бъдат предприети действия по налагане на дисциплинарно наказание.

Видно от посочената Заповед № 229з-160/21.03.2019г. на началника на 05 РУ на СДВР, приета като доказателство по делото, с т.1.1. от нея, сочена за нарушена в изготвената справка, е забранено на служителите от 05 РУ да нощуват и остават в сградата след времето, регламентирано от пропускателните им документи и без утвърден график за деня или разрешение от съответния началник. С тази заповед, съгласно приложения на л.41 протокол, жалбоподателят се е запознал лично като името му и положеният подпис са под т.17.

С покана рег.№ 229р-19448/10.09.2019г. жалбоподателят е поканен да се запознае с обобщената справка и да даде допълнителни обяснения или възражения в срок до 24 часа след запознаването с обобщената справка. Съгласно отбелязаното в поканата тя е връчена на оспорващия на 10.09.2019г. На същата дата той е депозирал сведение /л.55 по делото/, в което сочи, че след приключване на втора нощна смяна са останали с В. С. и Д. Д. в сградата на районното управление, за да попълнят индивидуалните резултати. Между 7,30 часа и 08,00 часа в стаята за отвод влязъл ПИ В. Б. – в качеството си на дежурен ОДЧ и ги попитал какво правят, при което те му обяснили, че попълват индивидуалните резултати и не знаят кога ще свършат. Тръгнали си около 12,30 часа.

Тези данни се установяват и от показанията на разпитания по делото свидетел – Д. Д. Д.. От показанията му се установява, че двамата с К. С. останали в сградата на районното управление, за да помогнат на В. С., който е командир на отделение, да попълни служебните бланки за индивидуалните резултати на всеки един служител,

тъй като предстояли проверки. Работата като обем сочи, че е доста голяма, тъй като се попълват ежедневни, ежемесечни справки, след това се смята за 3 месеца, на всеки служител, индивидуално. Стаята за отвод, в която останали за попълване на бланките се намирала срещу стаята, в която се провежда инструктажа. Поради това дежурният видял, че те са в стаята за отвод. Не му поискали разрешение да останат, защото приели, че след като ги видял и видял какво правят и той не им е направил забележка, това не е нужно. Липсата на отправена забележка от дежурния възприели като негласно дадено разрешение за оставане в сградата. Според свидетеля дежурният е бил запознат с обстоятелството, че дежурството им е свършило, тъй като той е дежурен – познава служителите, кой взвод отстъпва, кой взвод застъпва, запознат е с графика за дежурство.

Последвало е издаването на оспорената заповед, в която описанието на нарушението е идентично с това, направено в справката, съответно на дадената за него правна квалификация.

Заповедта е връчена на оспорващия на 14.10.2019г., а жалбата срещу нея е заведена в деловодството на административния съд на 23.10.2019г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и е неблагоприятно засегнато от него, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

В разпоредбата на чл.204 ЗМВР са посочени компетентните да налагат дисциплинарни наказания, органи, като правомощията им са диференцирани според йерархичното ниво на заеманата длъжност и видовете наказания. Според т.4 на чл.204 ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди от служители на висши ръководни и ръководни длъжности - за наказанията по чл.197, ал.1, т.1 - 3.

В конкретния случай оспорената заповед е за налагане на дисциплинарно наказание по чл.197, ал.1, т.3 ЗМВР и е издадена от началника на 05 РУ СДВР, който в изпълнение на функциите си издава заповеди /чл.204, т.4 вр. с чл.54 вр. чл.37 и чл.42 ЗМВР/.

На основание чл.210, ал.1 от ЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. В конкретния случай тези изисквания са изпълнени, обратно на твърденията на оспорващия. Оспорената в настоящото производство заповед е издадена при спазване на посочените изисквания за форма и съдържание на административния акт, изложени са фактическите и правни основания за ангажиране на дисциплинарната отговорност на жалбоподателя, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените

правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Съгласно разпоредбата на чл.205, ал.1 ЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. Според ал.2 на с.р. за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарнонаказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. За организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания от министъра на вътрешните работи е издадена Инstrukция № 8121з-470 от 27 април 2015г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, обнародвана в ДВ, бр.34 от 12 май 2015г. Съгласно чл.16 от тази инструкция, дисциплинарнонаказващият орган назначава проверка по чл.205, ал.2 ЗМВР с писмена заповед по образец, като копие от нея се изпраща незабавно в Дирекция "Човешки ресурси" - МВР. Държавният служител, срещу когото се извършва проверката, се запознава със заповедта, което обстоятелство удостоверява с подпис и отбелязване на дата и час.

В настоящия случай проверката е разпоредена с резолюция на ответника от 24.06.2019г., като е определен срок за извършването ѝ до 14.07.2019г. Липсва издадена нарочна заповед за това, в какъвто смисъл е разпоредбата на чл.16 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015г., но това нарушение съдът намира, че не е съществено, тъй като не е ограничило правото на участие на наказаното лице. В хода на извършването на проверката той е запознат с естеството ѝ, както и му е предоставена възможност да даде обяснения по обстоятелствата, изложени в сигнала на А. И.. Жалбоподателят е запознат с изготвената в резултат на проверката справка, предоставена му е възможност за даване на обяснения по случая след запознаване с нея – покана на л.50 по делото, получена от него на 10.09.2019г. в този смисъл не се установява допуснато нарушение на чл.206, ал.1 ЗМВР, която разпоредба предвижда, че дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. В конкретния случай ответникът е изпълнил това свое задължение. Възможността за даване на писмени или устни обяснения по чл.206, ал.1 ЗМВР е предвидена алтернативно като дисциплинарнонаказващият орган не е задължен да осъществи и двете хипотези. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл.26 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015г., според която дисциплинарнонаказващият орган не е длъжен да изслуша държавния служител, извършил нарушението, ако той е дал писмени обяснения преди издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

Спазени са и сроковете за налагане на дисциплинарното наказание, предвидени в чл.195, ал.1 вр. чл.196, ал.1 ЗМВР - не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, като нарушението в случая е открито със съставянето на справка рег.№ 229р-19325/09.09.2019г., сведена до знанието на ДНО на същата дата, видно от поставената от него резолюция. Съответно заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена на

09.10.2019г., в двумесечния срок по чл.195, ал.1 ЗМВР и в едногодишния срок по чл.196, ал.1 ЗМВР, предвид това, че дисциплинарното нарушение е извършено на 23.06.2019г.

Въпреки горните изводи за отсъствие на някои от отменителните основания по чл.146, т.1-3 АПК, съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като неправилно е приложен материалният закон.

Дисциплинарната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за това, че на 23.06.2019г., след изтичане на смяната му в 7,00 часа, същият, заедно с двама негови колеги, е останал в сградата на 05 РУ СДВР, с което е нарушил забраната по т.1.1. от Заповед № 229з-160/21.03.2019г. на началника на 05 РУ СДВР, което деяние е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по см. на чл.194, ал.2, т.1, предл.2-ро, алт. последна ЗМВР, постановяваща, че дисциплинарно нарушение е неизпълнението на заповедите на прекия ръководител, за което съгласно чл.200, т.11, предл.2-ро ЗМВР – неизпълнение на заповеди, се налага дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца до една година.

Безспорно се установи по делото, че на посочената дата жалбоподателят е останал в сградата на 05 РУ СДВР след изтичане на смяната му – назначен в наряд като АП 44 за времето от 19.00 часа на 22.06.2019г. до 07.00 часа на 23.06.2019г. За оставането в сградата не е представено разрешение от инспектор В. Б. – дежурен ОДЧ или друг ръководител и формално поведението на оспорващия осъществява вмененото му дисциплинарно нарушение.

Заповед № 229з-160/21.03.2019г. на началника на 05 РУ СДВР обаче, налагайки забраната по т.1.1., не предвижда форма, в която следва да бъде дадено предвиденото разрешение за преодоляването ѝ в посочените изключения. В конкретния случай оспорващият и двамата му колеги дават обяснения, че са останали след края на смяната, за да попълват индивидуалните резултати за шестмесечието за целия взвод. Осъществените от тях действия са установени от дежурния – В. Б., който в сметото от него обяснение по случая /л.32 по делото/ заявява, че е попитал какво правят и не е забелязал да извършват нередни действия. Поведението му и дадените от него обяснения сочат недвусмислено на дадено разрешение за оставане в сградата, съответстващо на изискването по т.1.1. от Заповед № 229з-160/21.03.2019г. на началника на 05 РУ СДВР, доколкото тя не предвижда изрична форма, в която то следва да бъде дадено.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбоподателят не е осъществил вмененото му дисциплинарно нарушение, съответно изводът за отсъствие на извършено дисциплинарно нарушение обезпечава извод за липса на предпоставките за налагане на дисциплинарно наказание.

По изложените съображения заповедта като издадена при наличие на отменителното основание по чл.146, т.4 АПК следва да бъде отменена.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е основателна. Такива са доказани в общ размер на 490 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса и 480 лева по договор за правна защита и съдействие на л.11 по делото. Размерът на адвокатското възнаграждение не е прекомерен предвид разпоредбата на чл.8, ал.2, т.3 вр. § 2а от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1/09.07.2004г.

за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК,
Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на К. Р. С. Заповед рег.№ 229з-499/09.10.2019г. на началника на 05 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Р. С. сумата в размер на 490 /четиристотин и деветдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл.211, изр.3-то ЗМВР.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: